

Navždy a ešte trochu dlhšie

Nebeský muž

Neverila som na zázraky,
až skrz tvoju hviezdu padajúc nočnou oblohou,
za zapadajúcim slnkom strácali sa mraky
a želanie prinieslo víťazstvo beznádejných bojov.

Anjel - Nekonečný život.

Zakaždým nahliadnuc do tvojej duše,
strácam dych na pár chvíľ.

Myslím, že zabúdam, čo sa môže,

tvoja energia, tvoja slasť, tvoja nekonečnosť - moja tajná zásoba srdca úderov síl.

Tvojich obrysov v noci miznúcich, tvojich obrysov zrána sa zjavujúcich, krásna mihot.

Pýtam sa: „Stratil si sa na Zemi Anjelom?“

Spôsob, akým sa trasiem, keď tvoje ruky nebo ukazujú mi.

Pýtam sa: „Je možné, aby človek stal sa domovom?“

Si nekonečný. Nepoznám koniec tvojej dobroty. Ukáž mi.

Každý tvoj dotyk je posledným tancom.

Cítiš ma?

Anjeli vedú duše do nebies a ja som tvojím zločinom -
ty priniesol si nebesá do mojej duše, do mojej chladnej duše.
Zahrievaš vznešene, s údivom,
som živým kvetom v rajskej záhrade - trne a ruže.

Anjel - Nemožný zánik.

Povedz, ako maľuješ farby do stratena?

Miznúc a žiarit najvrúcnejšie?

Kontrast milostí a paník.

Maľba milovaná.

Láska a odpustenie.

Pýtam sa: „Kde je domov tvoj zo všetkých nebeských sídiel?“

Si nekonečný. Nepoznám koniec tvojej dobroty. Ukáž mi.

Pýtam sa: „Cítiš ma?“

Anjel.

Žiarisť

Na chvíľu som zatvorila oči

a nechala sa unášať ...

Strácala som schopnosť začínať na konci,

ostala som stáť, kvapkami sa utápať.

Videla som sa odchádzať a dala si slobodu.

Odvtedy, slepo kráčala som cez cestu trnistú, vnímala trpkú vôňu, videla som len čiernobielu oblohu.

Všetko bolo rovnaké a

už nič nezostalo pôvabné...

Pokračovala som v slepote

a dlane mi krvácali.

Naslúchala som v nemote -

tónom, ktoré mi ticho hrávali.

Dívajúc sa do odrazu,

spomaľovala som dôsledkom chladu, mrazu.

Zatvorila som oči a nechala sa unášať...

Zjavila sa mi pravda a v diaľke som sa zazrela váhať...

Kým strácala som sa v bielych šatách,

niekde v žiarivej noci, želajúc, obdivoval si svetlá vo farbách.

Kým krvácali mi dlane a ruže už nevoňali,

tvoje prsty oblohou maľovali

a poslal si mi správu.

Zrazu som mala modrú oblohu a zelenú trávu.

Ruže boli pôvabné a už nič nebolo rovnaké.

Kým bežala som v bielych šatách,

ostala som stáť v týchto planých záhradách.

Zazrejúc teba - jasnejšie, než žiarivosť neba.

Držal si ma za ruku,

načiahnuc k mojim perám,

odhalil si tú hviezdu...

Lúčiac sa s devou v bielych šatách, ronila som a krv sa zmývala, kráčali sme k dverám.

Videla som sa odchádzať a dala si slobodu.

Odvtedy, kráčala s tebou cez okvetnú cestu, spomínala som na ruží vôňu, videla žiarivú oblohu.

Na chvíľu som zatvorila oči

a nechala sa unášať...

V náručí,

otvorili sme dlane a nechali sa domov vznášať.

Znova

Keď prvým svetlom pri svitaní lieta nahý prach,

moment oslepenia zjaví mi tvoje sny.

Keď je nový deň a ja už nemám strach,

ďalej píš sa slová príbehu dvoch duší - a tými sme my.

Keď chladná noc rozkvitá,

keď tvojimi viečkami môj dych mihá,
s istotou, že som tou, ktorou som pred zatmením bola,
vtedy zjavíš sa mi znova, vtedy rozkvitneš, vzlietneš dokola.

Prvým nádychom, kedy zmyslami pohltená som,
vnímam tvoju skutočnosť...

Verím, že si tým istým, ktorým si po zotmení bol.

Tepot, ktorý nesie sa týmto pokojným tichom, už viac nestvárňuje stereotypnú samozrejmosť.

Keď prvé žiarenie odráža sa od tvojej zory
a vytvára nový prísvit,
sme vysoko, ako rozkvit ideálov, ako vôňa farieb na lúčnom poli.

Prežívať je viac ako len byť, poznať a ctiť - milovať a žiť.

Keď deň zaniká, noc býva...

Keď omam zlyhá, keď svitanie sa zdvíha,
vtedy zachrániš ma....

Keď je zo svetiel tma,
vtedy som nemá.

Keď omam zlyhá, keď svitanie sa zdvíha,
vtedy zachrániš ma

a ilúzia sa nejasnou zdá -

chladne, hasne, a zmizne.

Keď omam zlyhá, keď svitanie sa zdvíha,

vtedy zachrániš ma,

vtedy, predtým, potom, znova.

Keď pohladíš ma, klamstvom musí byť tvoja abstrakcia,

keď pohlíš ma, pravdou musia byť moje poznania.

O liečivých účinkoch pátrania po dne tvojej osobnosti,

jediný liek na odlúčenie, na zatratenie, zázrak večnosti.

Bádam, v hĺbinách, v hĺbinách твоjich,

hádám, v nápovediach ,v nápovediach hviezdnych...

Čakám, doma, doma za úsvitu,

padám, do hĺbín, do hĺbín tohto pohľadu.

Znova bude noc

a potom znova bude ráno a ja poviem áno...

Rozlúčim sa, s dažďom už nemajúc svoju moc.

A na svitaní,

budeš znova človek skutočný.

A ja budem si pamätať zrodenie:

prvým nádychom,

odrážajúc sa od teba,

úsvit jasný...

Keď omam zlyhá, keď svitanie sa zdvíha,

vtedy zachrániš ma,

vtedy, predtým, potom, znova.

Vtedy zachrániš ma,

vtedy, predtým, potom, znova.

Keď chladná noc rozkvitá,

keď tvojimi viečkami môj dych mihá,

s istotou, že som tou, ktorou som pred zatmením bola,

vtedy zjavíš sa mi znova, vtedy rozkvitneš, vzlietneš dokola.